

Maastricht

Tihange

Bont protest in mensenketting

REGIO 6-7

Overal gelijke sporttarieven

Onduidelijk en oneerlijk. Het

huidige Maastrichtse stelsel voor sporttarieven is het allebei. Tijd voor gelijkenschakeling en helderheid, vindt de gemeenteraad.

MAASTRICHT
DOOR JOHN HOOFS

Maastricht gaat de tarieven voor buitensporten gelijk schakelen. Geen uitzonderingen meer. Gelijke monniken, gelijke kappen. Eerlijker, simpeler, duidelijker. Maar tegelijkertijd ook: betaalbaar, redelijk en rechtvaardig. Elke club gaat hetzelfde betalen voor een vierkante meter voetbalveld, kleedkamer en kantine. Vanavond (Trefcentrum Wittevrouweneld) en woensdagavond (Atrium Daalhof) worden de vereni-

gingen in het oostelijk en westelijk stadsdeel tijdens twee 'sportcafés' geïnformeerd over de nieuwe structuur en de mogelijke gevolgen voor hun boekhouding. Na het zomerreces komt het beladen thema op tafel bij de gemeenteraad, de opdrachtgever voor een rechtvaardiger sporttarievenstelsel. Binnensport in Maastricht is voor pakweg 25 procent kostendekkend. Concreet: de gemeente past 75 procent bij uit de stadskas. Buitensporters betalen amper 3 procent mee aan de kosten van een accommodatie. Letterlijk een habbekrats, want de rest - 97 procent - betaalt de gemeenschap. „Het verschil tussen

binnen- en buitensport is groter dan ik dacht, de mate waarin wij betalen ook. Er moet iets gebeuren”, vat waarnemend Sportwethouder Jim Janssen (Senioren Partij Maastricht) de cijfers samen die Hospitality Group vergaarde om te adviseren over nieuwe tarieven. De rekening voor de buitensporten gaat dus omhoog, maar marginaal en ook nog in stapjes. Van 3 procent kostendekkendheid nu, naar 5 procent in het seizoen 1920/1921. Maar eerst wordt geharmoniseerd: alle verenigingen gaan hetzelfde tarief van 3 procent betalen. Daarna volgt de verhoging met 2 procent. Ook de prijs voor kantines gaat omhoog,

want ze leveren amper 14 procent op van wat ze kosten. De stadskas past dus 86 procent bij. Ook hier volgt harmonisatie, waarna een verhoging van 5 procent wordt doorgevoerd. Becijferd is dat acht clubs er financieel op vooruitgaan, ze betalen straks tot maximaal 6000 euro per jaar minder dan nu. De andere 25 clubs gaan meer betalen, tot maximaal 15.000 euro per jaar. Janssen: „We kiezen voor een gematigd model. Er lag ook een voorstel om over de hele linie een prijsverhoging van 10 procent door te voeren. Dat willen we de clubs niet aandoen.”

Sporten in Maastricht kost niks. De gemeente subsidieert buitensportaccommodaties, inclusief kantines, vrijwel helemaal uit de stadskas. Toch morren clubs over wat ze moeten betalen voor een veld. De politiek was er heel lang gevoelig voor.

ACHTERGROND SPORTKOSTEN

MAASTRICHT
DOOR JOHN HOOFS

Breedtesport is een subsidie-slurper. Dat was ze en dat blijft ze. Want hoewel Maastricht kiest voor gelijkenschakeling van de tarieven voor alle gebruikers van de gemeentelijke buitensportaccommodaties en daarna voor verhoging met 2 procent in kostendekking (van 3 naar 5), blijft het bijpassen van 95 procent van de werkelijke kosten een cijfer dat menigen vermoedelijk de wenkbrauwen doet fronsen. Nu is dat dus 97 procent, waar landelijk gemiddeld 10 à 15 procent door clubs wordt bijgedragen aan de kosten van sportparken en -velden. De gemeenschap betaalt dus ongeveer alles, en toch presteren verenigingen het met de regemaat van de klok om de gemeente harde verwijten te maken over het sportbeleid. „De eeuwige klacht dat de gemeente alle buitensportclubs de nek wil om draaien, is volstrekt bezijden de waarheid”, vat Sportwethouder Jim Janssen de situatie samen.

Sportkosten zijn al decennia een hete aardappel

Sportdag voor basisschoolleerlingen op Sportpark Geusselt, afgelopen dinsdag. FOTO LORRAINE BODEWES

De tarieven gaan dus heel licht omhoog, waarna Maastricht nog altijd ver onder het landelijk gemiddelde blijft bungelen. En toch wordt protest verwacht als verenigingen geconfronteerd worden met een hogere rekening, die enkele duizenden euro's kan belopen. Daarom is het qua timing opmerkelijk dat het thema sporttarieven in de politieke arena komt in een verkiezingsjaar. Het is in dubbel opzicht een breuk met het verleden, waar de kiem ligt van het probleem van de marginale kostendekking in de Maastrichtse sport. Decennialang was het onderwerp als een hete aardappel, die raadsperiode na raadsperiode

werd doorgeschoven. Niemand wilde zich branden aan de aanpassing van een model waarvan breed werd beseft dat het niet klopt. Want gebaseerd op het cliëntelisme waar de 'oude politiek' een handje van had. In ruil voor kiezersgunst regelden raadsleden minimale tarieven voor de clubs in 'hun' wijken. Iedereen wist het, niemand deed er wat aan. Tot 2014, toen de raad de wethouder Sportzaken opdracht gaf een rechtvaardiger en eerlijker tarievenstelsel te bedenken. De Maastrichtse Rekenkamer gaf vervolgens het laatste zetje om daadwerkelijk aan de slag te gaan. Interimier Jim Janssen - tijdelijke vervanger van

André Willems - is nu de man die eindelijk iets kan gaan doen aan decennia wildgroei. „De kwestie sleept al sinds 1995, dus 22 jaar. Het is schrijnend dat het zo lang duurt”, zegt Janssen over de gang van zaken. Sporten wordt dus duurder, maar daar hoeft niemand wakker van te liggen. Het gaat om een prijsverhoging van 2 procent, nauwelijks de moeite waard. De symbolische waarde is echter veel groter. Ook als signaal naar alsmat uitdijende leger individuele sporters in de stad die geen lid zijn van een club en hun hobby zelf bekostigen, veelal in het commerciële circuit.

Zuyderland vernieuwt telefooncentrale

- sneller doorverbinden
- kortere wachttijden
- eind juli in gebruik

Tot die tijd vragen wij uw begrip.

Zorg. Samen.
Beter bereikbaar.

